

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 21/03/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1194

“VĂN DỪNG CÁI TÂM HƯ GIẢ ĐỂ NIỆM PHẬT, ĐỂ ĐỐI NHÂN XỬ THẾ THÌ KHÔNG THỂ VÃNG SANH”

Trong các đề tài cuối, Hòa Thượng nhắc chúng ta về cách dụng tâm để niệm Phật. Người một ngày niệm Phật vài vạn câu, lạy Phật vài trăm lạy nhưng vẫn còn tâm hư danh thì họ giống như người xưa nói: “*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau ốm, rất họng cũng uống công*”. Người không niệm Phật nhưng họ luôn dùng tâm chân thành đối nhân xử thế, tiếp vật thì khi mất họ cũng sẽ được sinh về cõi lành. Nếu họ có nhân duyên gặp Phật pháp, họ chỉ cần niệm một vài câu Phật hiệu thì họ cũng có thể vãng sanh. Chúng ta học Phật chính là học cách dụng tâm của Phật, Phật dụng tâm như thế nào thì chúng ta phải dụng tâm như thế đó. Chúng ta dụng tâm giống như Phật thì chúng ta niệm Phật sẽ tương ứng với Phật. Đề Kinh của “*Kinh Vô Lượng Thọ*” là: “*Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Nếu chúng ta không dùng tâm này để niệm Phật thì chúng ta niệm Phật chỉ “*đau ốm, rất họng cũng uống công*”.

Một số người niệm Phật không có thành tựu nên họ cho rằng pháp môn niệm Phật là nguy tạo. Họ dùng tâm được mất, tốt xấu, hơn thua để đối đãi với người vậy thì họ niệm Phật nhiều cũng không thể có thành tựu. Nếu chúng ta dùng tâm chân thành niệm Phật còn trong đối nhân xử thế chúng ta tùy từng người mà dụng tâm vậy thì chúng ta đã có hai tâm. Nếu chúng ta có hai tâm thì tâm chúng ta vẫn còn phân biệt, chấp trước. Chúng ta niệm Phật nhiều nhưng chúng ta không dùng tâm chân thành để niệm thì chúng ta không thể có kết quả.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: “*Nếu chúng ta ở trong vòng sinh tử luân hồi thì chúng ta sẽ ngày càng xuống thấp hơn*”. Chúng ta đều vẫn còn “*tham, sân, si*”, chúng ta đã nhiễm tam độc từ nhiều đời, nhiều kiếp nên đời sau chúng ta thường sẽ càng xuống thấp hơn. Đời này, chúng ta có thân người nên chúng ta có một chút thông minh nhưng đời sau, trí tuệ chúng ta sẽ kém hơn, cuộc sống sẽ khó khăn hơn. Trí tuệ của chúng ta kém hơn thì chúng ta sẽ tạo nghiệp nhiều hơn. Đời này, chúng ta bắt tay chào nhau nhưng đời sau gặp nhau thì chúng ta có thể sẽ

vẩy đuôi hay vỗ cánh chào nhau! Nếu chúng ta khắc chế được “*tham, sân, si*”, khắc chế được phiền não, chúng ta không để chúng khởi tác dụng thì chúng ta có thể vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Điều này giống như chúng ta dùng một tảng đá để đè lên đám cỏ để chúng không thể tiếp tục phát triển. Những cây cỏ này vẫn còn rễ, nếu chúng ta bỏ tảng đá đi thì những cây cỏ đó sẽ tiếp tục phát triển.

Người xưa dạy: “***Đối với tập khí, phiền não phải đuổi cùng diệt tận***”. Chúng ta phải quán sát từng tập khí, phiền não của mình để chúng ta kiểm soát, không cho chúng khởi tác dụng. Mỗi ngày chúng ta phải phản tỉnh suốt 24 giờ, chúng ta tự phản tỉnh chính là chúng ta giác ngộ. Trong giấc ngủ, dù chúng ta nằm mơ nhưng chúng ta vẫn phải phản tỉnh. Nếu người xưa nằm mơ thấy mình đi ăn trộm trái cây của người khác thì khi họ tỉnh dậy họ sẽ cảm thấy rất xấu hổ. Họ sẽ quán sát lại khởi tâm động niệm hàng ngày của chính mình. Đã từ rất lâu, khi nằm ngủ tôi không nằm mộng, chúng ta giảm đi những suy nghĩ về mình, về những việc không cần thiết thì tâm chúng ta sẽ an. Hòa Thượng nói: “***Cuộc đời của tôi là một mạng chân thành***”. Tôi học theo, làm theo Ngài gần hai mươi năm vẫn chưa giống! Chúng ta vẫn dùng tâm hư giả để niệm Phật thì chúng ta không thể vãng sanh.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta không vãng sanh thì chúng ta vẫn phải tiếp tục luân hồi. Trong vòng sinh tử luân hồi chúng ta càng lúc sẽ càng tệ hơn, đời sau sẽ không bằng đời trước. Chúng ta không cần nghĩ đến đời quá khứ, cũng không cần nghĩ đến đời tương lai, chúng ta quán sát ngay trong đời này thì chúng ta sẽ hiểu được chân tướng sự thật này! Đời này, chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói, hành động là thiện nhiều hay ác nhiều? Nếu ngay trong đời này, chúng ta khởi niệm ác nhiều, chúng ta nhìn người khác không vừa mắt, không hài lòng thì quả báo đời sau của chúng ta đương nhiên là ác nhiều hơn thiện, khổ nhiều hơn vui. Việc này chắc chắn không thể khác được!***”. Đời này, chúng ta thuận mắt ít, thiện niệm ít thì chắc chắn đời sau của chúng ta sẽ nhận quả báo ác nhiều hơn quả báo thiện. Trong vòng sinh tử luân hồi, nhân quả không sót lọt một mảy may.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải nên ghi nhớ: “Tâm tịnh thời cõi nước tịnh”. Nếu đại chúng xã hội đến nhiều loạn chúng ta thì họ đã giúp chúng ta có cảnh giới để khảo nghiệm chính mình. Đây là họ có ân huệ rất lớn đối với chúng ta!***”. Thuận cảnh hay nghịch cảnh đều giúp chúng ta khảo nghiệm chính mình, giúp chúng ta biết công phu của mình đang ở đâu. Chúng ta thường tìm thuận cảnh, tránh né, chán ghét nghịch cảnh. Nhà Phật nói: “***Tâm bình thường chính là đạo***”. Chúng ta phải giữ được tâm bình đẳng đối với mọi hoàn cảnh, nơi nào thuận duyên, chúng sanh cần được độ thì chúng ta đến nơi đó.

Cách đây hơn 10 năm, tôi thường đến những vùng xa xôi, hẻo lánh để giảng dạy, tôi gặp nhiều khó khăn, chướng ngại. Chướng ngại phần nhiều do chính con người tạo ra. Tôi biết mình có được kiến thức là nhờ công ơn của Thầy, của rất nhiều người thành toàn cho mình nên tôi đã đi xin đi dạy miễn phí. Tôi xin đi dạy miễn phí nhưng cũng không ai nhận vì mọi người sợ rằng tôi sẽ có danh tiếng. Ngày trước, tôi có tâm oán trời, trách người là tôi phát tâm tốt dạy miễn phí mà không ai nhận. Tôi muốn dạy chữ Hán miễn phí cho mọi người nên tôi đã làm website: “*Nhidonghocphat.com*”. Nếu ngày trước, tôi được người khác nhận vào dạy, tôi có danh tiếng thì tôi sẽ không có thời gian làm các website miễn phí cho cộng đồng. Hoàn cảnh khó khăn là ân huệ rất lớn đối với chúng ta!

Hòa Thượng nói: “*Sáu căn chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu trần mà tâm chúng ta sinh phiền não thì công phu của chúng ta hỏng rồi! Thuận cảnh hay nghịch cảnh đều là do Bồ Tát, Lão sư đến để nhắc nhở chúng ta: “Công phu của chúng ta như vậy là chưa được rồi!”*”. Bồ Tát, Lão sư đến khảo nghiệm đến nhắc là chúng ta chưa đủ tư cách vãng sanh, chưa thể làm được Bồ Tát Bất Thoái ở thế giới Tây Phương Cực Lạc!

Hòa Thượng nói: “*Hàng ngày, chúng ta tiếp xúc với nhiều tầng lớp trong xã hội nhưng chúng ta không được dính mắc, không được động tâm*”. Chúng ta tiếp xúc với người có cuộc sống khó khăn hay người có địa vị thì tâm chúng ta cũng không khởi phân biệt, chấp trước. Công phu chúng ta chưa tốt thì chúng ta hạn chế tiếp xúc với cảnh giới xao động bên ngoài. Tổ Sư Đại Đức đã có công phu rồi nhưng các Ngài vẫn tìm chôn A lan nhã để tu hành. Chúng ta là phàm phu nếu chúng ta tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài thì chúng ta sẽ bị động tâm.

Hòa Thượng nói: “*Khi chúng ta đối với người và việc, chúng ta không chấp tướng, không động tâm, tâm chúng ta thanh tịnh thì công phu của chúng ta đã có lực. Đây gọi là “trải sự luyện tâm”. Trong tất cả các cảnh giới chúng ta đều rèn luyện tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng đây chính là chúng ta chân thật tu hành*”. Nếu chúng ta không được Hòa Thượng nhắc nhở thì chúng ta sẽ luôn cảm thấy mình bị thiệt thòi, ức hiếp. Chúng ta không nói ra nhưng trong tâm chúng ta khởi niệm oán trời, trách người thì chúng ta đã mất đi tâm thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: “*Người niệm Phật không tu tâm thanh tịnh, bình đẳng giác thì họ không thể tương ứng với thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tâm hạnh của chúng ta không tương ứng với thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta niệm Phật nhiều cũng không thể vãng sanh. Ngày ngày, chúng ta thân lạy Phật, miệng niệm Phật, tâm tưởng Phật, chúng ta làm ra dáng vẻ tốt nhưng trong tâm chúng ta vẫn chưa đoạn dục vọng, tham cầu*”. “Bình đẳng” là trong

tâm chúng ta không có sự phân biệt. “*Giác*” là chúng ta luôn phản tỉnh. Thí dụ, chúng ta nói ra thì chúng ta nhận ra mình vừa nói những lời hư danh, có lợi cho mình. Chúng ta phải phản tỉnh trong từng khởi tâm động niệm, hành động tạo tác thậm chí chúng ta phải phản tỉnh cả trong những hành động vô ký. Thí dụ, chúng ta đứng vẫy tay hay chúng ta nhìn trời thì chúng ta cũng phải có sự phản tỉnh. Trong “*Đệ Tử Quy*” dạy chúng ta: “***Cầm vật rỗng như vật đầy. Vào phòng trống như có người***”. Chúng ta cầm vật rỗng cũng phải cẩn trọng như cầm vật có đầy. Chúng ta bước vào phòng trống thì chúng ta đầy đủ lễ tiết như vào hội trường đông người. Thí dụ, chúng ta viết chữ Hán, chúng ta viết chữ một nét hay chữ ba mươi sáu nét chúng ta cũng viết vừa đủ trong một ô vuông. Người xưa nói: “*Bút là thân, nét là ý*”. Chúng ta viết chữ là chúng ta biểu lộ ra tâm ý của mình.

Nhiều người tha thiết muốn vãng sanh luôn vì họ không muốn nhìn thấy mặt chồng, vợ của mình. Đó là họ muốn trốn nợ chứ không phải họ có tâm thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác. Khi chúng ta vào nhà hàng, chúng ta phải trả đầy đủ tiền trong hóa đơn thì chúng ta mới có thể đi. Ở cõi Ta Bà, chúng ta còn nợ ân, oán thì chúng ta không thể trốn nợ. Nhà Phật nói: “*Nghiệp tận, tình không ta về nơi ấy*”. Chúng ta chưa tận oan nghiệp, chưa đoạn tình chấp thì chúng ta chưa thể đi. Hòa Thượng nói: “***Trong thuận cảnh, nghịch cảnh chúng ta phải giữ được tâm thanh tịnh, bình đẳng***”.

Chúng ta đạt được đầy đủ tiêu chuẩn thì Phật A Di Đà sẽ đến tiếp dẫn chúng ta. Chúng ta muốn vãng sanh thì chúng ta phải bỏ tâm tham cầu. Khi tâm Ngài Oánh Kha đạt đến chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi thì Phật A Di Đà liền đến tiếp dẫn. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta là người niệm Phật, đời sống của chúng ta do Phật A Di Đà an bài. Khi nào chúng ta vãng sanh thì Phật A Di Đà sẽ sắp xếp!***”. Trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta dụng tâm của Phật, làm việc làm của Phật, chúng ta không cần lo nghĩ về tương lai, không cần mong cầu. Nhiều người mong cầu có trí tuệ, không có bệnh khổ. Bệnh khổ do nghiệp chướng. Chúng ta muốn có trí tuệ thì chúng ta phải có định, chúng ta muốn có định thì chúng ta phải trì giới. “*Trì giới*” là chúng ta không làm những việc sai quấy. Phật Thích Ca khi sắp nhập Niết bàn thì thân tứ đại của Ngài cũng bị bệnh. Không phải người học Phật, đệ tử Phật thì sẽ không có bệnh!

Hòa Thượng nói: “***Tâm chúng ta chưa đoạn dục vọng, chưa đoạn tham, sân, si, chúng ta vẫn dùng tâm hư giả dối nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta không thể vãng sanh. Tâm chúng ta chân thành, thanh tịnh thì dù chúng ta không niệm Phật, không lay Phật chúng ta cũng nhất định không đọa vào ác đạo, chúng ta còn đến được cõi Trời để hưởng phước báu. Nếu tâm chúng ta chân thành, thanh tịnh mà chúng ta gặp được Phật pháp thì chỉ cần chúng ta***

niệm từ một đến mười niệm chúng ta cũng có thể vãng sanh. Đây là do chúng ta đã có đủ “tiền vốn”. “Tiền vốn” của chúng ta chính là tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng”. Nếu chúng ta đã có tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng thì chúng ta niệm Phật liền có thể vãng sanh.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!